

Memnune Örer

Doğum tarihi:
30.10.1984

Vefat tarihi:
13.08.2020

Vefat sebebi:
Üzüntüden
kanser

Mesleği:
Türkçe
öğretmeni

Eşim vefat edeli iki yıl oldu: Memleketine değil öldüğü yere defnedildi

YA ZI Ali Örer | Sümeyra Örer
Eşi Kızı

Rahmetli eşim Memnune, küçük bir köyde 4 çocuklu bir anne babanın evladı olarak dünyaya geldi. Yaşadığı coğrafya çetin ve zordu, okumaktan başka bir çaresi yoktu. Zorlu şartlarda okullarını bitirip üniversite sınavında Edebiyat Fakültesini kazandı. Bitmesine bir yıl kala; anneciğinin vefat acısını yaşamasına rağmen, okuldan başarılı bir şekilde mezun oldu. Mesleğini çok seviyor ve başarılı bir öğretmen olarak öğrencilerine özveriyle ders anlatıyordu.

Eşimle tanışıp evlendikten bir müddet sonra tayinimiz İstanbul'a çıkmıştı.

Polis olduğum için, büyük şehirde yaşamın zorluklarından korkmuştum ama öyle olmadı. Eşimin bana verdiği destek ve güven zorlukları kolaylaştırdı. İki yavrumuzla beraber yuvamız şenlendi artık hayata tutunacak başka sebeplerimiz de vardı.

Günler günleri kovaladı İstanbul'da 6 yılı doldurmak üzereyken Temmuz ayında baba hasretini dindirmek için eşim memleketine gitmişti.

15 TEMMUZ PLANLI DARBEDEN SONRA YÜZÜMÜZ HİÇ GÜLMEDİ

O gittikten çok kısa bir süre sonra ne olduğunu bilmediğim, nasıl olduğuna anlam veremediğim 15 Temmuz Planlı Darbesi'ni yaşamıştık. Daha ilk saatlerde darbenin suçlusu bulunmuştu bile. Darbeyi yapanın eşim ve benim gibi vatanımı, bayrağını çok seven, bunun için gecesini gündüzü katan binlerce güzel yürekli vatan sevdalısı olduğu iddia ediliyordu. O günden sonra yüzümüz hiç gülmedi.

Binlerce insan gibi her an mesleğim elimden alınabilir ve tutuklanabilirdim. Bunun

endişesiyle geçiyordu günlerim. Eşimin de yüzü hiç gülmüyor ama bana destek oluyor, "ne iş olsa çalışırsın sen, ben sana hep destek olacağım!" diyerek bana teselli veriyordu. Sonunda ben de ihraç oldum. Bize, koca İstanbul'da iş bulamamaktan çok akrabalarımız ve arkadaşlarımız tarafından atılan terörist yaftası çok daha zor geliyordu. Artık memleketine dönme zamanı gelmişti.

Orada daha kolay iş bulabilirdik. Çok üzgündük.

Yaşama sevincimiz çalınmıştı. Eşim de bana belli etmemeye çalışsa da perişan haldeydi.

EŞİMLE AĞLAYA AĞLAYA GÖÇTÜK

Ağlaya ağlaya Muğla'nın turizm ilçesi Bodrum'a göçtük. Asgari ücretle böyle pahalı bir ilçede kiracı olarak geçinmek çok zordu. Ben kısa süreli, geçici işlerde çalışıyordum ama artık istediğimiz şeyleri alamıyor, sadece ayı bitirme hesapları yapıyorduk.

Göçtükten 1 yıl sonra eşimde değişiklikler başlamıştı günden güne kötüleşmeye, gülen ceylan gözleri solmaya başladı. Nedensiz bir şekilde hızla zayıflıyordu. Doktora gittiğimizde çok az ömrünün kaldığını öğrendik.

Ben yıkılmıştım. Çocuklarımız daha çok küçüktü ve benim beyaz gülüm eşim, annesinin kaderini mi yaşayacaktı? Beyaz gülümün güzel gözlerine bakamıyordum.

ANNESİZ ÇOCUKLARIMA HEM BABA HEM ANNE OLMAYA ÇALIŞYORUM

Ona baktıkça kendimi binbir düşüncelerle

sokaklara atıyordum.

Mücadelemiz iki yıl sürdü. Eşim, yavrularımız için direndi, tutunmaya çalıştı ama bu hastalık çok acımasız çıktı. Eşim bizden gideli iki yıl oldu. Memleketine değil öldüğü yere gömüldü. Vefatından sonra hayatla tek başına mücadele etmeye, annesiz çocuklarıma hem baba hem anne olmaya çalışıyorum. Hukuk mücadelem bir ilerleme olmasa da hâlâ devam ediyor. Güzelim ülkemde bizler hâlâ terörist muamelesi görüyoruz. Yazıma son verirken 11 yaşındaki kızımız Sümeyra'nın annesine yazdığı şiiri eklemek istiyorum.

ANNEM!

Annem seni çok özledim çok,
Ne hayallerim vardı seninle.
Ölüm haberini aldığım da,
Bir bir aklıma geldi o güzel hayallerimiz.

Kekeme olan dilim çözüldüverdi bir anlık,
Göremeden gittin mezuniyetimi,
Daha çok örecektin saçımı, okulum için,
Okuldan geldiğimde daha çok sarılacaktım.